

Не знам. Стварност је обично комплекснија од онога како се приказује и зато нећу да кажем да је све баш заиста тако као што личи да јесте. Другим речима, не могу баш сто посто да тврдим да је све ово са изборима и постизборним преговорима око владе била обична фарса – мада се мора признати да на то веома личи.

Није ли, наиме, помало чудна сигурност са којом су дословно сви политички “чимбеници” Коалиције за европску Србију, како они највиши, тако и они средњег и локалног ранга, од самог почетка били апсолутно убеђени да нема ништа од тзв. националне владе, и да су преговори између коалиције око СПС са радикалима и народњацима само замајавање док се не припреми сцена, односно док се јавност и СПС-ово бирачко тело колико-толико не привикну не на ову, већ одраније договорену варијанту. И то су говорили не само јавно, што би се онда могло тумачити и као својеврсно спиновање и притисак на колебљиве социјалисте, него и незванично, уверавајући необавештеног и наивног саговорника како је та ствар “одрађена” још поодавно, а најкасније са последњим председничким изборима. Можда то и није тако, али, поштено говорећи, није ли ипак мало чудно како се то Палма преко ноћи претметнуо у ЕУ-манекена и како су љути милошевићевци тако брзопотезно полетели у наручје Тадића, Мантера и евро-атлантских интеграција?

Не могу, разуме се, засигурно да тврдим како ДСС, односно Војислав Коштуница, заправо, није баш претерано ни умирао од жеље да прави владу са радикалима, Палмом и Кркобабићима, односно, да су многи у ДСС-у готово одахнули када се видело да социјалисти одлазе на другу страну. Можда то, на први поглед, делује невероватно, али како другачије схватити овај, такорећи, филозофски мир са којим се, изгледа, у ДСС-у суочавају, не са одласком у опозицију – то јесте, или би барем требало да буде нормална ствар – већ са тријумфом политике коју су они жигосали као противну интересима државе и практично издајничку. Другим речима, или су претеривали и грешили тада – или су, пак, недопустиво индолентни сада.

Ако се може разумети зашто се Борис Тадић готово мајчински труди око одбране моралног лика Ивице Дачића (“Као што су и рекли, они су најпре покушали да се договоре са ДСС-ом”), остало је потпуно мистериозно због чега је и ДСС фактички ишао на руку овој евро-романси. Зашто није јавно речено шта је све Дачићу било нуђено да би се видело да је та понуда мање-више слична као и она Тадићева? (А ако није била слична, питање је – зашто није била?) Зашто су саопштења из ДСС-а последњих недеља деловала тако као да се по сваку цену желело уклопити у већ најављени Палмин и Динкићев тајминг и олакшати Дачићева демократска транзиција? Зашто су се пре званичног прекида преговора народњачки политичари упуштали у – колумнистима и карикатуристима примереније – заједљиве процене захтева ПУПС-а, или експертских капацитета правног тима Јединствене Србије? Зашто нису покушали да у последњи час можда ипак придобију социјалисте неком атрактивном понудом? Или, ако је то, као што тврде, било немогуће, зашто их објављивањем те примамљиве понуде, макар не раскринкају пред лицем јавности и њиховим бирачким телом? Ако су у ДСС-у били вођени жељом да не делују као напуштена млада – неозбиљно је и непримерено значају и величини улога. А ако су, пак, само желели да чувају образ и принципе – бојим се да су се малчице касно сетили.

Не могу, исто тако, апсолутно да тврдим како је Борис Тадић све ово већ раније договорио са надлежнима у Бриселу, Њујорку и Вашингтону. Али, није ли ипак чудно да су, као што сам већ својевремено написао, “сви мало боље обавештени новинари и шпијуни још крајем новембра прошле године знали тачан датум председничких избора, као и дан проглашења косовске независности”? И да ли му заиста није пало напамет како између тих датума постоји нека веза и да је, најблаже речено, непристојно примати политичку подршку од ЕУ и САД управо у тренутку док нам узимају део територије и при томе нас још додатно понижавају својим циничним и заумним образложењима како то чине из пријатељских побуда и у нашем интересу?

Да ли је могуће да Тадић не види како је ова отежана међународна позиција Србије о којој је говорио након последње седнице Савета безбедности у директној вези са оним што је он лично чинио и говорио последњих месеци? Поента је, наиме, да је Србија током 2007. па и 2006. године, после дужег времена, барем у том спољнополитичком смислу, личила на нормалну државу. Постојао је макар привид националног консензуса и постојала је коректна сарадња између владе, председника и опозиције поводом најважнијих државних питања (устав, Косово, ЕУ-интеграције). И све је то за ових шест месеци отишло у парампарчад и неће бити састављено никаквим квази-помирењем зарађених фракција са осме седнице, никаквом холивудском идилом Тадићевих демократа и Дачићевих социјалиста – па чак ни (“саборним”) свесрпским коктелом на травњаку британске амбасаде.